

Tämä on pelkkä aloitusosa, jossa ei sinänsä tapahdu mitään. Asettuessani nukkumaan soppeeni lordin linnan seinän juuressa, mietin Celenlon kertomaa salaisuutta. Sen on yhtä todentuntuinen, kuin pikkuveljeni Emmenin viltteet. Celenlo on ääriään myöten sellainen kloppi, kuin Meliam-lordit etsivät eli todellinen rakki pojaksikin. Hän on yhä tahdilon kaistapää, vaikka on ollut lordien koulunnassa yli vuoden. Vain kodittomat pojat ovat sellaisia. Celenlo ei tietenkään ole ilkeä tai pahuuontoinen, vaan oikein sydämellinen veli. Vaikka hän on asunut hovissa vasta viime kesästä alkaen, hänestä on tullut korvaamaton osa meistä viidestä niisanotusta veljeksestä. Ja sitten, kun olimme kaikki tulossa vanhemman lordin tornista, Celenlo pysäytti meidät kummallisen näköisenä ja hän sanoi hiljaa: "Minun nimeni on Celenleen lon Olcho. Käsitätkö, mitä se tarkoittaa, veljet?" Hän on siis tyttö, niinkuin kaikki tytöt, joita näemme kaupungissa kun noudamme aamuisin ruokaa torilta. Ne sivistyneet olennot, jotka kävelevät suorassa ja käyttäytyvät kauniisti, olivatpa kotoisin mistä suvusta tahansa. Celenleen lon Olcho. Hän on orpo, kuten me kaikki lordi Meliamin hovipojat. Hänen setänsä, joka oli lordi Olcho ja joka kuoli hiukan ennen Celenlon saapumista tänne, otti veljentyttärensä luokseen omaan kartanoonsa, kun tämä menetti aateliset vanhempansa. Minun on pakko ihmetellä, miten meidän korkea lordimme Riccon lon Meliam tai vanhempi lordi, hänen isänsä, eivät tunne muita herroja ja heidän lapsiaan tai suojattejaan. Eivätkö he ole nähneet Celenloa koskaan tai kuulleet hänestä mitään? Meidän lordimme olisi ajanut Celenlon ulos jo alta aikayksikön, jos todella tietäisi kuka hän on. Meliamin linnassa ei nimittäin suvaita ollenkaan naispuolista väkeä, paitsi jostain syystä kokkia ei oteta lukuun. Eivätkä ylhäissukuiset pojatkaan voi asettua hovipojiksi toisten herrojen palvelukseen meidän Etelän maassamme. Tämä pätee Meliamillakin, vaikka hänellä on omat kriteerinsä poikien valitsemisessa. Celenlo kertoi tekeytyneensä tuntemattomaksi pojaksi, välttääkseen kodittomien kodin. Hän oli muka saapunut kaupunkiin jostain lännestä ja tottakai meidän lordimme oli onnellisesti löytänyt hänet heti ja tuonut pieneen hoviinsa. Me muutkin pojat olimme hyvin iloisia saadesaamme uuden veljen. Me kaikki tuijotimme Celenloa hyvin tarkkaan hänen lausuttuaan paljastuksensa, mutta emme siitä huolimatta nähneet hänessä pienintäkään tyttöyden merkkiä. Hän on pitkä ja melko leveäharteinen, ei kaunis niinkuin tytöt ovat, vaan poikien lailla ja hän puhuikin matalalla äänellä, kuin kuka tahansa miehenalku. "Ce on osannut taikoa hyvin, muuttaessaan itsensä pojaksi", Cistor, vanhin meistä, totesi vain, kun illalla tiemme erosivat omiin koloihimme, joissa nukumme. Mitään järkevämpää ei kukaan meistä osannut sanoa. Celenlo taatusti pelkäsi kertoa meille mitään, koska tiesi miten me halveksimme tyttöjä, jotka eivät osaa edes pitää hauskaa. Me olisimme voineet alentaa hänet silmissämme ja vaikka välittää tarinan lordeille samantien, mutta sitä emme koskaan voisi tehdä. Ja hän loppujenlopuksikin luotti meihin, eikä onnistunut pysyttelemään hiljaa enää kauempaa. Me vakuutimme hänelle, ettei pienintäkään muutosta tapahdu meidän välillämme: meidän veljemme, Meliamin linnan poika Celenlo on yhä veljemme, poika Celenlo, ja me hänen veljensä pidämme salaisuuden ikuisesti.